

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Annales Ecclesiastici

Incipiens ab Anno Domini D.XC. perueniens vsque ad DCC.XIV. nempe à Gregorio Magno Romano Pontifice, vsque ad Gregorium secundum

Baronio, Cesare

Coloniæ Agrippinæ, 1624

Iesv Christi Annvs 683. Leonis Pap. II. Annus 1. Const. Pogon. Imp. Annus 16.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15007

hac privilegii auctoritate sub anno Domini incarnationis sexcentisimo octogesimo secundo, Indictione decima, qui est annus presati gloriosi Regis Theodorici tertii decimus, & presati venerandi presuli Pontificatus annus quintus, in Synodo generali Rothomago vrbe habita, vbi plurima Deo accepta & sancta Ecclesie vtilitatibus prescriptura disposita sunt. Assuerunt quoque & sancti Pontifici, alijs, venerabiles viri ab ipso prescripto Presule convocati, quorum subter tenentur nomina adscripta.

XI. EPISCOPI CONCILII ROTHOM.

Andertus Archiepiscopus vrbe Rothomagensis huic Concilio presul, & subscripsit. Radbertus Episcopus, Regulus Episcopus, Ariadus Episcopus Carnotena vrbe, Ansoaldus Episcopus Pictauiensis vrbe, Aquilinus Episcopus Ebrouina vrbe, Cadoenus Episcopus, Arnannus Episcopus, Salatus Episcopus, Desiderius Episcopus, Fulcrannus Episcopus, Ioannes Episcopus, Vrsulderius Episcopus, Gerchaldus Episcopus Bauocagine vrbe, Teurinus Episcopus, Anoverius Episcopus Sagensi vrbe, Celsus Abba, Audomarus Abba, Schasto Abba, Boschinus Abba, Genardus Videmimus gloriosus antefati magni Pontifici, Ermenetrannus, & Fortianus Archidiaconi venerandi. Aderat quoque presbyterorum residentium & diaconorum circumaffinitum magnus numerus. Ragnonirus scilicet, Iustus S. Cuthery gestis, & hanc privilegii auctoritatem, ipso S. Pontifice iubente, recognouit & subscripsit. Quodnam autem cuiusmodi privilegium esset, idem auctor paulo superius his verbis significat:

XII. DE PRIVILEGIO MONASTERII PONTANILLEN.

Privilegii sui auctoritatem eidem edidit, vt per succedentia tempora (secundum sancti Patris Benedicti regulam, & vt procedentium Regum, Clodovei videlicet & Clothary, Junily, Childerici & Theodorici privilegiorum auctoritates docent) ex iuramento sui per omnibus temporibus abbatem eligent. In qua etiam iure allegatiis verbo presentes factores, qui ibidem Domino insistanti erant, confirmant, vt facti sub eius regimine, ita & deinceps & ipsi & posteri eorum secundum regulam sancti Patris Benedicti spualiter Christo deseruiant. Quod si quando, peccatis exigentibus, aut negligentia pastoralis a via recitandum & obseruatione regula sancti Benedicti in futuro deuiare conuerent, aut cogere: tunc conuocato sanctorum Sacerdotum, reliquorumque militum Christianorum fuerit, eorumque per consilium in personam reducere statum. Si vero hac Pontificali auctoritate postposita, qualibet ratione sinistram elegerint vitam ac conuersationem tenere: sub vinculo excommunicationis acualiter se damnandos fuerint. hactenus ex Actis Rothomagensis Concilii Angladus.

XIII. S. AVDO. MARVS ABBAS. S. AQUILINVS EPISCOPVS EBROIC.

Quem autem legisti Audomarum Abbatem eidem Synodo interfuisse, hunc fuisse putamus mirande sanctitatis virum, quia alumnus fuit monasterii Luxouienis, & his temporibus monasterio preerat; postea vero electus Morinensis Episcopus, Apollithico munere in conuertendis ad fidem Gentilibus clauit, licet in Actis eius de monastica prefectura verbum nullum. De Aquilino vero Ebrouicensi Episcopo, qui eidem Synodo interfuit, certum est ipsum egregie clauisse sanctitate, & inter Sanctos clarum annuaria memoria coli decimanona mensis Octobris. extant eius vitae prelate Acta.

apud Sur. die 19. Oct. tom. 5.

IESV CHRISTI ANNVS 683.

LEONIS PAP. III. CONST. POGON. IMP. ANNVS. Annus 16.

L. LEO III. PA. GREG. VII.

ANNUVS CHRISTI sequitur sexcentisimo octogesimo tertius, Indictione vndecima: quo, vbi Ecclesia Romani pastore vacasset (vt diximus ex Anastasio) anno vno, mensibus septem, ac diebus quinque, tandem accepit Leonem Pontificem huius nominis secundum creatum, siue potius ordinato decima quinta mensis Augusti. De cuius ordinatione hac apud eundem Anastasium: Supra scriptus sanctissimus vir ordinatus est a tribus

Episcopi, id est, Andrea Ostiensis, Ioanni Portuensis, & Martino Velutrensis, pro eo, quod ecclesia Albanensis Episcopus minus habuit. hanc ipse, qui & de eius doctrina atque moribus ista scribit: Leo natione Siculus, ex parte Zeale, vt dicitur, in diuina scriptura sollicitus intrinsecus, Græca Latinaque lingua eruditus, cantibus & psalmis præcipuus, & in eorum sensibus subtilissima exercitatus imitator, impio quoque scholasticus, eloquendi maxime letissime polia, extoritur omnium bonorum operum, perisque fortissimè imperator scientiam, pauperum amator, & erga omnes personarum solum mentis pietate, sed & studio sui labori sitius, hanc de cetero moribus atque scientia Anastasius. tam vtriusque prosequamur.

Vbi autem arbitrio Imperatoris confirmatum electionem Romani Pontificis Leo Papa Pontificatus accipere non accepit, idem Imperator detentus in hac legatos Apollithice sedis Romani inde peruenit, quibus & Synodalia Acta à Theodoro (vt diximus) deponant, non (vt præ se tulit) cathoga, eademque Græce scripta, Romam ad Pontificem petenda tradidit, que accepit Leo Latinitate donauit. Fuisse in eis nomen Honorii inter damnos hereticos numeratum inuenimus, per quem eadem, que præ manibus habentur Acta per se transmittitur, que Anastasius assensit, qui tamen in Agathone (vt diximus) dum agit de eadem Synodo, numerat quatuordecim Aethones, atque res gestas in eis, recensente damnatos hereticos fingit nullam, nullam de Honorio habere mentionem: vt in illis, in legitima Synodo, Aethionum temporibus Agathonis nihil penitus (vt iam in quibusdam demonstratum est) aduersus Honorium Patrem hæreticis Partibus definitum, immo neque tenentum, factum esse postea, vbi ex hac via subductus est Agatho. Quamquam tunc erat à maioribus scriptis, collegit Anastasius inter gestas Romanorum Pontificum, & que de illis Synodis Synodi Actis reperitur narrata in Agathone, etiam illam protulit, & que in Leone patitur, sed que in quibusdam eadem fuisse germana Synodi Acta iudicari potest, quæ liquet, que vero in Leone, eadem ex corruptis (vt videmus) eiusdem Sextæ Synodi Actis Romani in his, cum damnatione Honorii receptæ esse Leone Pontifice, coacta sunt à pluribus refectione litterarum quibus Leonis, existimantes nimium eas illius esse: postea de his Actis exacta in e tanta (vt opus fuisse) inuestigatione.

Que in germane proba i pollent, tunc etiam in duobus oportuit euenisse: vel quod eum iniquissimè conditionem necessitas temporis Leonem habere cogit, vt si id non fecisset, damnata hæc eia iterum reciperet. Actaque Synodalia aduersus eum aboleuit, hactenus vt quod Leo p. recitata si rerum ignarus noscisset, ipsa illa legitima Sextæ Synodi, atque ipsam præterisset, vt in scriptis Honorii epistolæ, vel in Ioannes Paganus, vel per Maximum Abbatem declarato, tunc detur præcellisset. Sed hominum neutrum in Pontifice extitisset. Ceterum verissimum in probato eorum obprobriate, vt non nisi manu tenentes dote incedere in eum præferrent que reperitur Leonis epistolæ eorum fide cateant, vt, que dicuntur in Actis, demonstrantur. Que quid sit, illud vnum assertum læpe superius & multo licet demonstratum, quod verum comit, que restat, si missimum semper erit, & omni ex parte verissimum atque solidum permanebit, nempe Honorium non quaquam fuisse hæreticum, neque in legitima Synodo esse damnatum, vel potuisse inter damnatos addo reponi, cumque aduersus hæc, & à quocumque dicitur, hæc, si sit penitus euangelice: quæ obtem iniquissimè, si de Honorio asserta fuisse damnarios, atque inter damnatos penitus continerentur.

Sed antequam de fide Leonis epistolatum ex illa discussio fiat, que acceditur condemnatis hæreticis Romæ Constanti inopoli missis, cum leg. in redierit in vrbem, Anastasii vobis hic describamus: sic enim & hactenus in tantam supra scriptis desolorei maxime hæretici, Maximo

Josephum, Polydorum, & Anastasium, dum noluit a suo...

Iam vero maximi momenti rem aggrediamur, disqui-

Item sanctissimi & beatissimi Archiepiscopi veteris & cle-

Quorum aeternum regnum & beatitudinem expetenti, & ad

Hac ante etatem nostram coepit, & ad tantam professa mal-

Quapropter S. Papa Agathonis beatitudinem piis apicibus no-

Ceteris, sanctissimi Praefulibus denunciavimus, ut sui

Cumque, proinde suggestionem S. Papa Agathonis ad presertim

Solus autem cum iis, quibus eam abiecit, & deservit nobis

VIII.

IX.

X.

Quoniam pro tanto dicitur, ac in verum ieremiam conuenit inuen- dit, sancti, in seculum ferri, ut res agerentur, ne audiret, & cor ha- bitu peruenit, ne exaudiret legem: Lex enim de Sion exiit, ab Apo- stolico mentis cunctis dicitur: propterea sanctum & vniuersale Concilium eundem in sanam Macarum cum cui hereses socii pontificali habitu no dant.

XI. Ipsi vero scriptu precibus serenitatem nostram committere om- nes prelati sunt, vt si ad vestram beatitudinem mitterentur. Sic igitur fecimus, eosq. ad vos misimus, vt vobis paterno iudicio omnem ipsorum causam peruenirent. Sacram autem ac venerabilem defi- nitionem sacrum concilium edidit, cui & subscripsimus, ac pia no- stris dilectis eam sanctissimum aduertati omnem Christi am autem po- pulum nostrum, vt pios id prescripta obsequeretur, nec vllam pro- priam hereticam sectam commiseretur.

Gloria Deo, qui gloriosa facit, ac fidem apud nos integram conseruat. Quomodo enim id factum non erat in ea petra, super quam ipse ecclesiam fundauit, ac predicat, nunquam fore, vt porte inferi hereticis insidit aduersus eam presalarant? a. Et tanquam et eorum conuexu vera confessione sermo es- sultis, animas diligencium Christum illustrant, suscitantes, refrigerant Orthodoxos. Hoc, respiciunt nos & adiuuante Deo, confitemur, Christum, omni in vniuersum gregem adduximus, que a mercenariis pastoribus, qui vos pastores sunt, amulorum non decipiunt, nec liporum prada sunt, sed ab vno & solo pastore bono pascuntur, quomodo & vos pascere ac pro vobis amicum po- nere curasti.

XII. Quamobrem viriliter age, & confortare. Et verbi gratia ac- cingere, etiam, ex quo zelo diuino, si fia sermo pios, & p- p- tatus, monent, hereticam audiam & introducti in in p- p- d- re sunt, quemadmodum & primus Indicius auditis, ipsorum gladii percutio Petri, ab ipse, legalis & feruili Synagoge prescriptam feruilitatem. Externo scilicet spiritu, & omnia ardorem seruitum fructus hereses aut inuata erudiendo, anti- canonicis panis excolet. Et vni futura gehenna transmittit: vt praxius in similibus, qui fidem habescent, valens sit atque in- tegrum Ecclesie corpus pace spiritum conuexum & cognemur- tum, qui sunt & inuata, conuassatur inimicorum factio atque impugnat. Per petram fidei confirmatur solium nostrae serenitatis, cuius illa & conatus potestatis nostrae ad communem vir- tutem diriguntur ac tota Romana Respublica, status cum tranqui- llitate fides tranquillatur.

Hortamur porro vestrum sacratissimum in verticem, vt quem- primum mittat delegatum ab ea Apostolicum, vt in in regia & a Deo conseruanda nostra vrbis deget, & in energiam sine dogmaticis sine canonica, ac prorsus in omnino Ecclesiasticis negotiis vestra sanctitati exprimat ac gerat personam. Vult in Do- mino beatissime, & pro potestate vestra quam maximo studio ora- remtende. Subtotaque piliuui Imperatoris. Deuote in multa tempora exsultat, sanctissime & beatissime Pater, haec tenus ad Leonem Papam Imperatoris litterae.

XIII. Quae vero ad Constantium reddita habetur Leonis epistola, arguitur in multis impostura esse: etenim ipsa in fine data scribitur Nonis Maii, Indictione decima. Verum in textu hae, his contraria habet: Denique legatos huius Apostolicae Sedis matris vestrae Romanae Ecclesiae, putari vestrae sa- crantissimae, id est, Theodorem & Georgium presbyteros, & Isaacem diaconum filios nostros, atque Constantium subiacentium Regio- narum sanctae vestrae Ecclesiae, vna cum in personam, qui tam in profes- sione fuerant, qua a se aduersore meo Apostolicae memoriae Agathone Papa per otiosam indictionem pro causa fidei, vestrae potestate indente, illic directa fuerant. Per super elapsam decimam Indictionem, mense Iulio, cum deualio clementis vestrae apud, & Synodali- bus gessit, cum magno concordatus gaudio in Domino exultantes suscepimus, haec, inquam, cum in ea scripta reperiantur, manifesti erroris arguntur. Etenim quomodo per cla- psam decimam Indictionem, mense Iulio scribitur se accep- sisse litteras & alia Synodi monumenta, si reddita ipse litterae habentur mense Maio, decima Indictione? Sed quomodo mense Iulio potuit Leo suscepisse legatos vna cum litteris, si, cum decem tantum menses sedisse ipse Pontifex reperitur, ad dictum Iulium mensem minime potuerit peruenisse, quem creatum constat (vt dictum est) Augusto mense?

XIV. Quae praeterea ratio temporis, vt scriptas litteras ab

imperatore ad Leonem mense Decembris, inchoata non duodecima Indictione, esse potest se accepisse decima Indictione? Vides, lector, vnde que curare, que solvunt cum audieris, quae in quatuor reliquis epistolis etiam huius Leonis nomine scriptis reperitur abundantia. Oportet quidem manu imposturae formatae detestari. Oportet quidem omnes has hic tibi ob oculos descriptas praeposere episto- las, nisi veritas eorum te carum huiusmodi pediculis pertesum, & penitus fatidico supererum: in praesens hoc nihilominus, nisi ipse culae secundo Torio episto- latorum Romanorum Pontificum extraxerit, vbi quae pro animi arbitrio legere valeat. Sed ne videamus pen- tentiae ob id eas, quod nomen Honorii infamem accipere, quae deo cum aliis damnatis hereticis habentur in prima epistola ad Constantium.

Pariter anathematizamus nosi erroris monent, id est, Theodorem Pharanatum Episcopum, Cyrum Alexandrinum, Sergium, Pyrrhum, Paulum, Petrum Constantinopolitano ec- clesiae successores magis, quam Praesule, necnon & Honorium, qui hanc Apostolicam Ecclesiam non Apostolica traditione dicta instravit, sed profana traditione immaculatam fidem suorum, re conatus est: Et omnes, qui in sua errore delinunt, sunt anathematizamus. haecibi. At quatenus sunt in ista epistola Leone, compello auctorem, quae scripta. Quomodo autem se ostentia inter damnatos Honorium nomen, in tantae auctoritate eos tantum defunctos condemnare te dicit, qui in suo errore defuncti sunt? Quid aliud? In communi- catione Catholica Honorium esse delectum, ammi Vt- que hereticis habes adhaerere, in communione esse elec- tum, quem publico sine e Romana Ecclesia inter- dicunt: Inter sanctos Pontifices in Ecclesia sancti Petri, & Catholico Pontifice eadem in omnibus potestatem. Ex- ceptam si dicimus Honorium in errore aliquando lapsu- oportuit ab errore detulit ante obitum suum, conuen- tum obitum, vt Catholico Ecclesiae Romanae colere, ob idq. etiam tua sententia vindicari ideam Honorium nomen, o damnatorum debuit.

Sed videmus, cuius sint fidei reliquae quatuor, et eiusdem Leonis nomine datae extant epistolae in Hispaniam, quarum prima incipit legitur ad omnes His- paniae Episcopos secunda ad Quiricum Episcopum, tertia ad Simplicium Comitem, quarta vero ad Eugenium Regem, omnesq. eiusdem argumenti, nimirum quod abo- luta crementica Synodo, ipse in Hispania vniuersum Petrum Notarium Regionarium eius fidei defensionem, acclamationem iussit per sermonem Synodali impo- nitent, necnon eiusdem Imperatoris edictum, quo quidem omnium subscriptionibus manuerunt, qui in conuen- tione Concilio statuta fuissent. Praeterea, inquam, huiusmodi omnes describere, ne in via perolizate (vt dicitur) in obui conuerant, habes vbi legas in Tomo secundae epis- tolarum Rom. Pontificum, huiusmodi tantum ex eis et loca reddemus, quibus eadem possunt argui imposturae.

Atque illud primum, quod ad tempus spectat, dem in singulis istis epistolis inseritur ipsam crementicam Syno- dam absolutam fuisse nona Indictione: postea in quibus- dam eiusmodi dissimulatae error, si semel edictum, in vna- ve ipsarum tantum reperitur assertum, in ceteris illa- rum silentantiam, qui loco decime nonum possunt. Verum cum id in singulis haud obiter positum, sed asserit & inculcatum sapius habeatur, non est Leonis epistola, quem ea, quae sunt temporis, minime potuerit potuerit, sed potius Leonis nomine supposita esse, quibus potuit facile exillimare. Porro crementicam Synodum decima iam inchoata Indictione absolutam fuisse, constan- tissima eiusdem Acta declarant: vt de his tunc dabatur nota possit. Haec igitur cum in singulis inueniuntur, et in illis, singulas arguunt falsitatem. Iam vero grauea, quae praetertim reperiantur in singulis, videmus.

In epistola, quae ad Hispaniarum Praesides scripta est, haec habentur: De diversis actum Concilio huius sanctae Apo- stolicae sedis, cuius ministerio fungimur, subiacentibus, archiepiscopi- pi sunt a nobis destinati, qui cum pro recepti, final & omnia

Matth. 16.

XIII. DE EPIS- TOLE LEONIS AD COM- STANTIN. IMP.

que cum mandatis conueniant. *Episcopus presulibus presulibus in a imperatoris, primum quidem sancta quinquaginta. Conuenerunt Synodi. Synodalia Acta eius Sexagesimo. Synodi. amicum possit vel vni Archiepiscopo. qui Roma nullus Synodorum fuerit. Cum autem illi monitione repertum, valde hæc de impostura roborant argumentum. Sed quod ad se eos esse debeat Archiepiscopus videtur, sed tam hos ponens ab eis, quos ab Agathone electi nulli esse legatos plane significare videtur. Item quibus si quis Leonis etiam Synodum perducat, quoniam quidem ante Agathonis obitum fuisse absolutam, et acta signantur. Videtur ita tibi, quæ distimulata, et non quæant, vel quæ possint ad se ibi legatos dicitur. In his omnibus minime genium puto. Sed reuera disquiratur.*

XXI. *Quæ sequitur ordine epistola Leonis nomine, data legitur ad Quiricum fratrem, Episcopum vni quæ in Hispania positum. Quæ autem post generalis literas ad omnem Hispaniam Episcopos datas, alias seorsum ad Quiricum scriptæ. primum hunc ipsum Hispaniarum partem spectant. Sed quid hoc est in generali Hispaniarum Concilio, quod hoc anno Toletani celebratum est quadraginta octo Episcoporum, præter viginti septem, qui per vicariam mensuram deinde ab eodem Toletano sequentibus diebus, in eisdem locis decesserunt, qui præterea decem, nullis eius nominis Quiricus reperitur subseriptis. Literas autem Quirico. Quis sunt ergo iste Quiricus? Et plane, sed et, ut ex his etiam quæ post hæc conueniunt. Quod enim scilicet, quæ literas seorsum nominis ad litteram præfuisse Ecclesie Toletanae, etiam eundem adhuc his temporibus fuisse imperatorem, id est, ad ipsum Quiricum, ut Primatem seorsum ab illi honore causa eodem numero illas primatum dedisse literas: sed falsam existimatione deceptus, si quidem tam antiquos septem, et vidimus vira sancto Quirico, Agathonis illi fuerat iulianus, qui Concilio Toletano, tam præsentem, quam sequenti anno celebratis primo loco imperatorem esse subseriptus, sicut et superius duodecimo Toletano. Quiricus autem in decimo Toletano celebrato anno Dominus rex cetero septuagesimo quinto. Porro si litteras ante Leonem Pontificem, iam longe ante esse definitum Quiricum, et in locis eius fuisse subseriptum litterarum nomine quidem, cum Metropolitano ecclesie tractare possessionem. Itaque Toletano ad Romanum Pontificem litteras dare, postquam ab ipso periret. Vides igitur, lector, quæ episcopo toro (vt autem) celo, de regi calidam imposturas, ita veritate ex genere, iudice Deo, ut mendaciam non querat adeo colorati, qui aliquid ex parte, peritur, pollicentur intelligi.*

XXII. *Ad Simplex vero Comitum quæ sequitur Leonis nomine in scripta habetur epistola. Eius nominis nullus ante legitur in fide illa nunc osti Comitum, qui hoc anno interualle trigentesimo Toletano Concilio in eius Actis legitur, omnes numero viginti duo. Sed non adeo ceteri confiteri somus, vt ob id vnam eundem esse eam putemus epistolam.*

XXIII. *Verum audi, quæ non ferenda sint in alia epistola, quæ data ab eodem Leone pontifici ad Erugium Hispaniarum Regem, dum in ea titulus legitur: Per nonam super classem existimationem postquam atque Christianissimus noster, imo Dei Ecclesie Imperator ad Apostolica memorie nostrum decesserunt Agathonem Papam atque Pontificem scripta imperatoris dirigunt, assensum horum est, vt ab sancta Apostolica Sede Ecclesia de omnibus aduersariis et reuerentibus Concilio legatos, tam de Ecclesiarum Praesulibus, quam de aliis dominis Ecclesiasticis, cum dogmaticis litteris, venerabilis quoque Patrum libro ac testimonio instructos, in regionem Castellaniam vrbem dirigeret, &c. quæ omnia talibus multipliciter arguuntur.*

XXIV. *Primum enim omnium in his patens mendaciam redarguitur, quod cuiusmodi argumenti literas non ad Agathonem Imperatorem scriptæ, sed ad eius prædecessorem Romanum Pontificem, quod de superius ostendimus ex ipsius litteris Agathonis, et aliis ad Imperatorem ad Georgium datis, nec ex ipsius Actis Sexagesimo Synodi. Quod si super eas*

esse scriptas tradit ab Imperatore nona Indictione, et, ut falsissimum deprehenditur, eo quod illæ ad Donum littere Imperatoris date reperiuntur Indictione sexta, pridie id. Aug. Si que omni ex parte ex dem littere conueniunt fuisse mendaces, atque plane, quæ Leonis adseribantur, indignæ. At hæc non tam pro defensione Honorii, quam Leonis, a nobis dicta sunt; si quidem Honorius his non indiget, qui sibi suis litteris, quibus videtur condemnatum, abioluitur. Leo autem condemnando Honorium (si fecisset) gratie criminis obligans, in seipsum potius sententiam dixisset.

Quod si iustum spectat ad easdem litteras a Leone in Hispanias missas, hæc indicia inuis aliquid scriptas esse de his epistolas ab eodem Pontifice in Hispanias emissa etiam Synodalia decima quarta Synodi Toletanae demonstrat: sed daretas hæc ab eis fuisse, quæ sunt superius dicta, declarant. Quibus et ad eundem de demonstratione adiectas, quod cum in litteris illis dicantur mitti in Hispanias non ipsa Synodalia Acta, sed tantum definitio Synodi, etiam Imperatoris, & Synodi sermo acclamationis ad eundem, minima quidem Actorum pars in Synodi vero Toletanae decima quarta canone secundo testentur Episcopi, se accepisse cum Leonis Pontificis litteris ipsa integra gela Synodalia, per quæ quod ipsi aiunt, iam in ordo gestarum, gestarum ordinem diluere, vt acta sunt, nostris sensibus pariter, vt que eas litteras diuersas esse ab illis, quæ vere Leo Pontifex scripsit, apparet. Sed iam agamus de ipso Concilio Toletano.

Hoc agitur anno pridie Nonas Nouembris habita est Synodus Toletana, decimateris ordine posita, ipsius Erugii Regis anno quarto inchoato mense Octobri, quo (vt dictum est superius) creati conuigii in sequenti Synodo Toletana nominatur istud Concilium generale, eo quod ex omnibus Hispaniarum provinciis vna huius conuenissent Episcopi omnes quadraginta octo, Vicarii vero Episcoporum viginti septem.

Inte fuit huic Toletano Concilio ipse Erugius Rex, prælocutusque in Synodo, Patres hortatus est ad Ecclesiasticam disciplinam optime disponendam; tum quæ offerens legendum, inde e Patrum consensu discessit, libere illis relinquens de omnibus agendi facultatem. Lectum deinde est volumen Regis, quo indulgentia continebatur: cœcillat, qui se per prædecessorum Regis Wambæ regnum fuerat coniectus in super relaxatio tributorum, vt que ad regni sui annum primum de berorum.

His et aliis aliis, sacreccitatis, quæ ad firmendam Catholicam fidem spectare videbantur, necedim a Patribus sancti sunt canones, tum de his, quæ Rex ab eis decessit petierat, tum de aliis causis Ecclesiasticis: in quibus plane fluxit modus Regis, cum per Episcopos sancti vellet, quæ Regis videntur esse iuris, nempe de restituendis in pristinos honores & bona, qui seclari tyrannū fuisse, & alia huiusmodi: vt nihil magis cupere viderentur ipsi Reges quam ciuilia etiam quæ per negotia ad Episcopos forent referre. Vnde magis, lector, de plures nostræ felicissima tempora, quibus nihil sollicitus, vigilantius et vehementius Præsides provinciarum agant, quam vt Ecclesiasticam rebus solitariam reddentes, causas Ecclesiasticas in seculari iudicium quibuslibet prætextibus trahant.

Multa alia sunt eiusdem Concilii obseruatione digna, quæ beatitudinis causa præterimus. Illud tamen retere, quod habetur in canone septimo verbis istis: Illis dicimus, quæ oblitata memore delostate consue, cum aliqua consensu fraternorum negotiorum papauerit, in fana suo temeritate adrepti, aliarum nudantes, sacrati vestibus exant, lumina suberant, ac inuorant sacrificiarum cultum, malicia intercedente, subducunt. Et, quod in hominibus se vindicare non possunt, inuicem Deo, quod perit est iusserunt, &c. Prodiisse sciendum est eiusmodi præsumptum ex sanctorum exemplis male acceptis: quod enim illi diuini Spiritus impulsu interdum zelo diuino astutantes fuisse legunt, isti amaritudine animi in vindictam fiat, si perperam vltoribus. Dicitur est nãq. superiori tomo ex Gregorio Turonensi ad SS. Episcopos, quod aduersus perdoctores bona Beati sua inuadentes eo modo solerent ex citare sanctos il-

XXII. DE IDEO RANTVR GERMANVS LEONIS LITTERA.

TOLETA- NVM CON- CILIVM XIII.

XXIII. RAS GR- STA IN SYNODO.

MODE- STIA ANTE REGVM HISPAN.

XXIV. DE HIS, QUI VBIUS, ET CRIM. A SANCTIS EXPETREB LORE. XIET.

los, quomam essent ablata bona, post alia remedia frustra tentata: accidebatque, ut propediem vindicta diuinitus immulsa perungeret delinquentem. Quod vero semel aut iterum in neli viti fecissent magna ex causa, nec nisi diuino impelleme Spiritu, isti passim ad priuam iniuriam vindicandam impie vsurpabant: quod ne amplius quis tentare aliquando presumeret. Partes saneito canone vertueunt. Sed nullis his, reliqua in eodem Concilio confirmata leges: nos rerum gestatum feruente temporis ordine prosequamur.

XXV. ACVS SYNODALIA MISSA AD EPISCO POS.

Celebrato Concilio, cum iam reuerfi essent ad suas Ecclesias, qui interfuerant sacerdotes, allatae sunt in Hispaniam litterae Leonis Romani Pontificis, simulque Sextae Synodi ecumenicae Synodalia Acta ab ipso missa: cum vero nec tempus opportunum esset, ingruente scilicet hyeme, eos iterum conuocandi, visum est in sequentibus annis differre eam ad hanc tractationem. Ne autem istiusmodi mora aliquam inobedientiae suspitionem posset afferre, consultum fuit, ut interim ea per Ecclesias ad Episcopos mitterentur, ut consummatio rerum in ecumenico conuenticu gestarum fieret, quae vna cum apologia de dilato negotio ad Rom. Pontificem daretur. Testantur haec canones decimum quartae Synodi Tolerae anno sequenti habitae, quorum secundus de missis a S. Leone Papa Synodalibus Actis haec primum habet:

DE ACTIS SYNODALIBUS ROMANA MISSIS.

Clara omnis nato populo Hispaniae implet, quod decurrente euolatit temporis serie per Romani Praesulis basilicum gesta Synodalia societati nostrae adacta sunt: quibus Constantino II, Constantiano pio & religioso Principe mediante, magna & sublimi copia aggregata Pontificum Apollinariae dogma conperimus suscipere destructum. Cum quibus etiam gestis Leonis quoque antiquae Roma Pontificis inuictoriae epistolae gratia consulta suscipimus, per quae omnis ordo gestarum, gestaque ordinem dilucide, ut acta sunt nostris sensibus paluerunt. In cuius etiam gratioso epistole tractu ad hoc omnes Praesules Hispaniae inuictati sunt, ut praedicta Synodalia inuictata, quae miserat, nostram vigorem manerent auctoritate iussula, omninoque per nos sub regno Hispaniae consensu patrescerent diuulganda. haec de missis Synodalibus Actis vna cum litteris Leonis Papae tunc viuentis. Excusationem autem, quod non huc erit eis statim conuenire, simul continenter sequentes canones tertius & quartus, quos hic tibi pariter reddere, ratio exigit argumenti. lic enim se habent:

XXVI. DE LEGATIONE MISSA AD HISPANIA AD RE. PONT.

Et haec supradicti totius allegationis illatae exhibitae nobis est, temporis infelsa virgente pressura, quo non solum tellus omnis humilis stricta gela, glacialis nimium immensitate diruerat: sed & tunc, quando ex generalis Concilio nos absolutos iam esse constabat. Quo gemino obijssentis causa obice prepediti, generaliter iterato tunc nono quinquagesimo aggregari, quos & vicina Concilii absolutio propriis sedibus reddiderat inuictatos, & procellosi temporis aduersitas non sinebat iterum aduocari dispersos. Quodnam autem remedium adhibuitur sit, ut abique mora Romano Pontifici satisfacerent Hispaniarum Episcopi, ita ibidem ipsi dicere pergunt: Sed licet in vnum generaliter colligi per idem tempus Hispanorum omnium Praesulum societate nequissimae, sparsos tamen sedibus atque locis praesatos gestorum regulas pertractandas suscipimus, suscipere per legimus, approbantes in his de vtrarumque lesa Christi Vili Dei differentia naturarum, quo gemina in eo voluntas & operatio praedicator, recti dogmatis sensum, inculpanda distinctionis edictum, Apostolicae traditionis stylum. Placuit a prouide illo tunc tempore, apologetice defensionis nostrae responsio satisfaccientes Romano Pontifici, ea ipsa gesta firmare, nostraque solita assensum purissima verborum euoluntate depronunciare. At non ista tantum Hispaniarum Episcopi ad Romanum Pontificem nudo ministerio tabellari prosequuti sunt, sed honorificam ad eandem legationem ornauerunt, de qua haec ibidem:

in Cap. 1. e. iulij Conc. 14. Tolit.

Et quia illic de hac gemina voluntate & operatione IESV CHRISTI Filij Dei copiose & dilucide insiguntur, quae vera sunt, quae iam vtrique Romano partibus per legatos Hispaniae destinata sunt: vni nobis id operi restat, &c. haec ab Hispaniarum Episcopis facta sunt: vbi litterae Leonis & Acta Sextae Synodi ad anni huius finem in Hispaniam perlatae fuerunt. Quae vero praeter haec in his isdem Episcopi alia sequen-

ti anno praesititint, suo loco distanti sumus. de his hinc modo satis.

IESV CHRISTI ANNVVS 684.

BENEDICTI PAP. II. CONST. POGON. IMP. 17. ANNVS.

SEXCENTESIMVS octogesimoquarto Rodempris annus incipit, Indictione duodecima: quo Leo Papa, vbi sedisset menses decem, & dies octo, mouente quatuor Kalendas Iulij, qua die in Ecclesiasticis tabulis inter Sanctos adnumeratus habetur, amissionis cultu celebrandus. De quo praeter illa, quae anno supradicti cultu sunt, haec apud Anastasium leguntur: Istis temporibus per currentes diuales infones clementis Principis religiosae et fidei suae Praesulis sub ordinatione selu Apolloniae, ut delectis Archiepiscopo, qui electus fuerit, iuxta antiquam consuetudinem inuictatis Romanam veniat ordinandus. His factis consuetudine quaestibus Ecclesiae cotinuitur, ut qui ordinatus fuerit Archiepiscopus in la consecratione pro vsu pallij, aut diuerso officio sacrosanctae curiae quis per solueret debet. Sed nec Manri quidem Episcopi, & annuati (scilicet, ammissionis, aut agenda celebraretur, reus, hic hic Archiepiscopus Ecclesiae Rauennatis in scilicet iuxta functus, pergit Anastasius: Bis fuit Ecclesiam in vna iuxta sanctam Euboniam, vbi & Corpora sanctarum compulsi, fimi, & Beatrix, atque aliorum martyrum reuictata, & Gratianus beati Pauli Apostoli dedicatus sub diuina vestigia fundit mensi Februarii vbi & donis obtulit. & paulo post. His factis ordinem vna per mensem Martium, & regionem septima, & octiduum, hyceros nouem, distans tres, Episcopus per diuersa loca reuicta gressit tres. Qui etiam sepulchrum eius ad beatum Petrum Apostolum, die quinta Nonas Iulij (alias & melius, quarto Kalendas Iulij) & vna Episcopatus eius mensis vnum, & eius viginti dierum usque Anastasius.

Sicque hoc eodem anno die vigesima Augusti Benedictus creatur, de quo ista idem Anastasius: Fuit iste natus Romanus, ex patre Ioanne. Hic ab inuicta etate sua iustissimam hanc, atque se sic in diuini Scripturis & canonicis iuribus, & in presbyterij dignitate exhibuit, ut deat vna iuxta mensis legum, in quo vere & sapienter benedictus quatuordecim, ut vixit pariter & operibus dignus ad Pontificem regnum peruenit, paupertatis amator, humilis, mansuetus, patientissimus, & mansuetissimus, & paulo interitus: hic suscipit laudatissimo clementissimi Constantini magni Principis ad vna dicitur & populi, atque felicissimam exercitum Romanam curiam, per qua cessat, ut per sona, quae electa fuerit in sede Apolloniae, & quae quae taritate Pontifex ordinatur, hoc calque Anastasius.

Quod enim nuper post Agathonem, & eius tempore longissimi temporis vacationis Sedis Apostolicae contigissent: expetille non clerus tantum, sed & Senatus populisque Romanus ab Imperatore videtur obtinere, ut habere tandem sineretur Romana Ecclesia electum a Pontificem consecrare, nulla expectata conuictatione Imperatoris, quam (ut vidimus) vsurpatae priuatae Gothorum Regibus, illis expulsi, Orientalibus vendicuetant Imperatores. Meruit itaque de Benedicto Pontifex obtinere, quae nullis sanctissimorum patres defensionem Pontificum consequi poterat, restituta & Romana Ecclesia in pristinum libertatem.

Feruntur eiusdem Benedicti nomine dicitur praedicti electi in Romanam Pontificem, non dum tamen consecrati, duae epistolae: quae cum altera data haberet ad Petrum Notarium Regionarium, ut susceperat mandata a Leone Pontifice proficiscendi in Hispaniam, ut Synodalia decreta Sextae Synodi ab Hispaniarum Episcopis subscribenda dederet, prosequeretur: Altera vero ad Eusebium Regem inscripserat, qua significat, se Petri Notarium Regionarium mittere, qui eum ferret Sextae Synodi determinationem, simulque Constantini Imperatoris exhortationem.